

Groter Oerol is aan het verzakelijken

Theater Oerol

- ▶ Minder wildgroei, meer regelgeving.
- ▶ 'Vaste' groepen maken beste voorstellingen

.....

TERSCHELLING 'Nog nooit ben ik door heide zo geroerd als toen ik drie takjes in een brief vond.' Actrice Maria Kraakman parafraseert in een boerenschuur op Terschelling deze tekst van de Praagse dichter Rainer Maria Rilke. De woorden lijken direct van toepassing op het Oerol-festival. Zoals bijna alle uitspraken in deze prachtige voorstelling van De Warme Winkel (*Rainer Maria*, geregisseerd door Marien Jongewaard). Citaten over hoe

mensen en natuur normaal volstrekt langs elkaar leven maar in de kunst elkaar proberen te ontmoeten.

De acteurs lijken voortdurend speldenprikken uit te delen aan die duizenden en duizenden Oerolbezoekers die ieder jaar voor even aan de realiteit proberen te ontsnappen door zich tussen wad en duin over te geven aan de experimenten van jonge, eigenzinnige theatermakers. Mensen die zich verbeelden tussen de zandkorrels het leven op zijn essentie te kunnen betrappen en zich die illusie door niets of niemand laten ontnemen. Zij krijgen van Rilke een paar stevige wijsheden mee.

Al lijkt het plafond bereikt, deze 26ste Oerol waren er toch weer meer bezoekers dan de 50.000 van eerdere jaren. Van de 100 duizend beschikbare kaarten was vóór het slotweekend al negentig procent

verkocht. Toeschouwers stonden weer tevergeefs uren in de rij voor voorstellingen die - als ze bij de kassa waren - uitverkocht bleken.

Dit jaar was het festival, voor één jaar onder artistieke leiding van Jos Thie, strakker georganiseerd. Minder wildgroei, meer regelgeving. De straat langs Circus Baobab werd tijdens de Afrikaanse acrobaticshow afgezet om gratis meeliftende pottenkijkers te weren. Kinderen konden op het festivalterrein niet meer in de Binnenzee vrij fröbelen, maar moesten zich opgeven voor betaalde workshops. De verzakelijking viel niet bij iedereen goed, maar ze is een consequentie van de groeiende omvang (22 premières) en professionalisering.

Het mooiste en interessantst waren de voorstellingen van jaarlijks terugkerende groepen zoals Alba Theaterhuis (*Mahagonny* van Ber-

tolt Brecht), De Warme Winkel (*Rainer Maria*), Club Guy & Roni (*The Language of Walls*) en Wende Sniijders (*Adem*). Zij voelen zich zo senang in schuren en loodsen dat ze er met succes (middel)groot gemonteerd totaaltheater presenteren: er wordt gezongen, geacteerd en gedanst.

De grote spektakels (Circus Baobab, Vis à Vis, Théâtre du Centaure, Laika) waren dit keer niet speciaal op een Terschellinger locatie gemaakt). Daar lijkt Oerol, dat zondag eindigt, wel naar uit te zien. Het wachten is op tijd en geld voor een ervaren regisseur (Jos Thie?) die zich met een stevige locatietheatergroep (Vis à Vis? Tryater?) ingraaft in bos en duin om met 'drie takjes hei' weer boven te komen. Er zijn kunstenaars nodig om de natuur te laten spreken.

Annette Embrechts